

De Nieuwelingen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 785 3

1e druk 2025

© 2025, C.C. Maser

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Cindy van Veldhoven

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Nieuwelingen

C.C. Maser

*De mensheid is als een rivier,
soms kalm en spiegelen, dan weer wild en onstuimig.
Ze baant zich een weg door tijd en geschiedenis,
steeds zoekend naar betekenis, vaak struikelend over dezelfde stenen,
maar nooit zonder hoop op morgen.*

Elfich

Een siddering trok over mijn rug als voorbode van het onheil. Bij iedere ademtocht drong de zwarte geur zich door mijn neusgaten. Koude ochtenddauw gleed als een slang door mijn luchtwegen. Mijn poten raakten nauwelijks nog de grond. Achter mij vloog het zand omhoog. Bladeren dwarrelden links en rechts naar beneden toen boven me een raaf krijste dat ik snel moest zijn. De wind blies tranen in mijn ogen en sloeg met zweepslagen op mijn vacht alsof ik een verliezend racepaard was. Opgezweept en aangespoord op weg naar de finishlijn vloog ik door het bos.

Sneller, ik moest sneller.

Ik zag het puntje van haar tong dat over haar lippen gleed wanneer ze aan tafel tekende. Haar brede lach als ze tevreden over haar creatie was. Sneller, focus houden. Een blonde lok voor haar gezicht wanneer het waaide. De zachte hand die onder de deken de mijne zocht wanneer we bang waren voor venijnige stemmen en het geluid van brekend serviesgoed.

Niet nadenken.

In de verte klonk een schreeuw. Hier was ik de laatste jaren iedere dag bang voor geweest. Haar stemgeluid herkende ik uit duizenden. Mijn geliefde zus, mijn vriendin door dik en dun, mijn lach, mijn alles. Alleen al de gedachte dat ze haar uit mijn leven sleurden, was onverdraaglijk. Sneller, misschien was ik nog op tijd.

Misschien kon ik ze verjagen met mijn snijdende

tanden in hun zachte dijen. Met mijn nagels die het vel genadeloos van hun rug zou trekken en hun wervelkolom liet schitteren in de zon. Sneller. Ik zou mijn ijzige blik op hun tere buiken richten, zodat ze wisten dat ze hun ingewanden ieder moment zelf konden aanschouwen. Mijn borstkas volgde het ritme van mijn poten. Hopelijk deinsden ze terug bij de aanblik van mijn opgekrulde bovenlip wanneer ik stap voor stap dichterbij zou komen. Daar waren ze. De bomen draaiden als een carroussel om me heen.

Haar roze huid nog nat van het water. Een blad op haar been. Ik werd onzichtbaar en volgde hen tussen de bomen. Niets in mij bewoog of maakte geluid. Het waren er twee. Geen tak verraadde mijn aanwezigheid. Als een slappe naakte pop hing ze tussen hen in. De wind ging liggen.

Haar tepels staken omhoog als twee parmantige kersjes op een slagroomtaart.

Ik had gefaald.

Ik had haar moeten beschermen, zoals zij mij jarenlang beschermd had. Eirenes voeten trokken een spoor over het bospad. Als vanzelf opende ik mijn mond, draaide mijn hoofd naar achter en keek door mijn wimperharen naar de oneindige blauwe lucht. De geluiden uit mijn binnenste, waarvan ik niet direct wist dat ik degene was die ze voortbracht, gleden door het bos en verspreidden zich ver over de velden. Eerbiedig bogen de bomen hun toppen toen ik voorbijliep.

Ik sloop in cirkels om de kapel. Takken streelden mijn hoofd, armen en benen totdat ik erin verstrikt

raakte en stil bleef staan. Pas toen ik door mijn knieën zakte, fluisterden ze dat het echt waar was, net zo lang totdat ik geloofde wat ik had gezien. Mijn tranen werden opgenomen door het zand en de leegte trok zo overtuigend aan mijn botten dat ik overwoog om te blijven liggen. De grond voelde koel. Alles zou stil worden. Langzaam zou mijn huid uitdrogen. Mijn organen zouden het begeven en mijn lijf zou vergaan. ‘Wreek haar,’ zei een stem achter me.

Ik vloog overeind en keek om me heen. ‘Ze heeft dit niet verdiend,’ fluisterde een stem tussen de takken. ‘Laat ze hier niet mee weggkomen,’ klonk het voor me. Ik tuurde tussen de struiken, keek achter bomen, draaide rondjes om mijn as en zakte weer op de grond. Er was niemand.

‘Ze was niet meer alleen,’ vertelde ik tegen een boom en legde mijn voorhoofd tegen de stam. Ik zag het aan de bloes op haar wangen. Haar vollere truitje wanneer ik van een afstand naar haar keek. Door de kieren van de verweerde kozijnen had ik de verandering in haar zweet geroken. Een klein mensje had zich onder haar navel genesteld.

Het gezicht van een jongen doemde voor me op. Grote blauwe ogen en vlasblonde lokken rond zijn gezicht. Rode wangen. Een giechelende lach wanneer hij zich verstopte. Uitgestoken vieze handjes met een bal. Kleine voetjes in sandalen. Ik hield van hem omdat hij de helft van haar genen bezat. Ook hij was er niet meer. Urenlang zat ik op mijn knieën en draaide met mijn vingers cirkels in het zand. Grauwe lucht vulde mijn

longen en nestelde zich langzaam in mijn hoofd. Als een forensisch rechercheur sloop ik rond.

Waarschijnlijk had ze in de sloot haar bad genomen, het water tussen haar vingers door laten sijpelen en het kroos als spons gebruikt. Ik zag ons weer samen in een badkuip. Haar sterke handen masserend over mijn schedel en later beschermend voor mijn ogen zodat de shampoo niet in mijn ogen zou lopen. Warm water met overvloedig schuim omdat ik dat zo leuk vond. Haar dijen links en rechts van me. Onze rode teennagels. De gerimpelde vingers na afloop.

De herinnering voelde alsof ik zonder verdoving een operatie onderging. Terwijl haar stof en zweet in het kabbelende water oplossen, moest ze aan het roze bad op pootjes hebben gedacht. Het kon niet anders dan dat haar herinneringen naar Aegir en mij waren gegaan. Die gedachte verwarmde me. Ik was bij haar geweest. Ze had geglimlacht om oude beelden terwijl de zon met het water speelde. Haar handen hadden haar licht opbollende buik gestreeld en ze had zich voorgesteld hoe het kind eruit zou zien. Zou ze ook geweten hebben dat het een jongetje was? Zou ze hem gezien hebben, zoals ik hem zag?

Uit de kapel klonk een gesmoorde schreeuw. Ik verstijfde en luisterde naar de rauwe geluiden. Het bekende gejammer van hem, de lafaard. Iedereen kon hem horen. Ik had hem al vaker bespied, jong en onwetend. Hunkerend naar aandacht en erkenning. Hij leefde blijkbaar nog. Ze hadden hem niet meegenomen of ge-

vonden. Ik zoog zijn pijn en eenzaamheid naar binnen en proefde de ellende op mijn tong.

Zij had hem liefgehad. Ik niet.

Hij had haar moeten beschermen toen ik even wegkeek. Mijn blik dwaalde rond, de zachte welvingen van het zand, wiegende takken met jonge knoppen, geen afgescheurd blad. De zwakkeling had niet eens een poging gedaan om hen tegen te houden. Geen spoor van een worsteling. Als een rat had hij zich tussen de bakstenen verstopt en haar verlaten. Als een rat moest hij sterven.

Ondanks dat ze zijn kind droeg, ondanks dat ze naakt en kwetsbaar was, had hij het niet geprobeerd. Ik voelde dat mijn boventanden zichtbaar werden. Langzaam liep ik naar de kapel en legde mijn voorhoofd tegen het hout. Mijn spieren spanden, ik proefde zijn bloed op mijn lippen nog voordat ik de deur geopend had.

Hij schreeuwde haar naam. Bevend deed ik een stap terug. Uit respect voor Eirene liet ik hem leven en hoopte dat hij zichzelf zou verraden. Ze mochten hem hebben. Langzaam verdween ik in het bos.

Thalor

Het was op een windstille augustusdag dat ik ineens met andere ogen naar mijn vertrouwde omgeving keek. De lucht was net zo blauw als de dag ervoor. De vuilnisman gooide de zakken in de vermaler en mijn docent geschiedenis liet zijn langharige poedel uit. Als begroeting tikte hij tegen zijn pet en zoals altijd groette ik terug. Het gras was gelijkmatig lentegroen en de heg was volmaakt gesnoeid. Alles klopte en juist dat maakte het verdacht. Hoe kon het gebeuren dat het nooit meer overdag regende, maar altijd in de nacht wanneer er bijna niemand last van had? Ik snoof de lucht op. Tintelingen in mijn neus. Er was geen gazon waar het mos de overhand had gekregen. Geen onkruid tussen de stoeptegels. Zelfs bij de familie Kashmy hadden de bomen en ligusterheggen een gestroomlijnde vorm. Het leek alsof ze getekend waren.

Ik liep onze wijk in en keek met nieuwe ogen om me heen. Nergens een aangekoekte kauwgom of een achteloos weggegooid blikje. Geen scheuren in het fietspad. Weinig auto's in de anders zo overvolle straten. Scholieren renden achter een bal en bij de basisschool zat er een groep zingende kleuters op het gazon. De graffiti in de grauwe fietstunnel had plaatsgemaakt voor een strak geverfde witte muur met hier en daar een speels madeliefje. Zelfs de penetrante pisgeur was verdreven. Hoe ik ook keek, er was geen schreeuwend kind, geen geïrriteerde bejaarde, geen gehaaste ouder

met overvolle fietstassen of een gestreste blik. Er waren geen zwervers of junks die me aanklachten en met holle ogen het geld uit m'n zakken keken. Hoe goed ik ook zocht, er was nergens een zweempje verstoring of onrust te bekennen. Ik snoof de frisse lucht op, sloeg onze straat in en passeerde een moeder met een baby. Glimlachend hing het bundeltje in de draagzak terwijl de moeder zacht een deuntje neuriede.

Ik nam het deuntje over, duwde de voordeur open en liep de hal in. Een bos lavendel pronkte op het sleutelkastje en verspreidde een geur die me terugbracht naar een gebeurtenis in Frankrijk. Het was zomervakantie. Ik werd bijna negen jaar en we gingen kamperen in de Provence. Achter een lavendelveld lag een klein meer waar mijn ouders zich dagelijks uitstrekten op een rood met groen geblokt kleed. Het meer was schoon genoeg om te zwemmen, al had ik moeite met de algen die naar je voeten grepen. Op een middag stond er een groep strandgangers in een kring en natuurlijk negeerde ik het verbod van mijn ouders om ernaartoe te gaan. Via een omweg door de lavendelstruiken wrong ik me tussen de groep en keek naar een grijze massa die op het strand lag. In eerste instantie begreep ik niet waar ik naar keek, totdat ik tussen al dat grijs een hoofd ontwaarde. Het was een dode vrouw, lange haren, naakt en opgezwollen door het water. Ik durfde niet goed naar haar borsten te kijken, of naar de plek waar ze zouden moeten zitten. Fascinatie en walging wisselden elkaar af. Ik liep pas weg toen ik een zet van een politieagent kreeg. De geurende lavendel en zoemende bijen waren

een groot contrast met de dode vrouw op het strand. Ik vroeg me af of ik de afgelopen dagen met mijn voeten tegen haar aan had gezwommen terwijl ik dacht dat het zandhopen waren. Misschien had ik haar wel het laatste zetje gegeven zodat ze boven kwam drijven en aan kon spoelen. Tegen mijn ouders durfde ik niet te zeggen wat ik had gezien, maar daarna voelde ik altijd een lichte paniek wanneer ik lavendel rook.

Ik duwde het grijze lijk uit mijn hoofd en riep mijn moeder. ‘Mam, is het je al opgevallen dat buiten alles ineens zo mooi en schoon is? Het is bijna onwerkelijk, alsof ik door een filmset fietste,’ riep ik terwijl ik mijn rugzak in de hoek gooide. Mijn moeder kwam glimlachend uit de keuken en drukte een kus op mijn voorhoofd.

‘Thalor, het is goed om dankbaar te zijn voor wat er allemaal goed gaat in de wereld, want zoiets gaat niet vanzelf. Er komt steeds meer bewustzijn en het zal nog beter worden, let maar op. Wat mooi dat je het ziet en er een moment bij stilstaat,’ zei ze plechtig. Ze kneep in mijn wang zoals oma het vroeger deed waardoor ik mijn hoofd afwendde. Het klonk alsof ze een educatieve promotiefilm insprak. Ze droeg sinds kort een ouderwetse keukenschort voor haar jurk, dat helemaal paste bij haar nieuwste kapsel en gedragen toon. Voordat ik er een grap over kon maken, draaide ze om en ging de keuken in.

Langzaam liep ik door ons huis en keek naar de glanzende ramen en de geboende vloer. Waar waren de stapels kranten naast de stoel? Geen kruimels op ta-

fel of een achtergelaten kopje van die ochtend. Ik keek naar de hoekbank; het gaatje in de stof, jaren geleden veroorzaakt door mijn sleutelbos, was keurig gestopt. Gisteren was het er nog. Ik wist zeker dat mijn moeder geen kleding kon repareren, laat staan onze bank. Ik streek over de boekenplanken, de vensterbank, achter de cactussen, er bleef geen stofje aan mijn vinger plakken, zelfs niet boven op de deur. Geen watervlekje bij een bloempot. Geen hondenhaar of vergeten stofvlok bij de plinten. Zelfs de gele bladeren van de oude ficus waren verdwenen.

Parci kwam uit zijn mand en keek me kwispelend aan. Zoals altijd aaide ik over zijn bruine vacht en gaf klopjes op zijn rug. Ik weet niet waarom, maar ik rook aan mijn vingers. Hij rook naar niets. Normaal had hij een geur van oude sokken om zich heen hangen en zeker wanneer het geregend had. Ik negeerde zijn blik toen hij met een balletje achter me aan slofte en liep naar boven. De houten treden glommen tot ver in de hoeken. Ik keek om me heen alsof ik iets deed wat streng verboden was. De wasmand in de badkamer was leeg, de spiegel streepvrij en de was hing geurloos aan de lijn te drogen. Alle potjes en flesjes stonden op volgorde van grootte met het etiket naar voren. Keurig op een rijtje, net als bij een te dure drogist. Ik opende kastdeuren en laatjes. Knopen, elastiekjes, veiligheidsspelletjes, verpakte zeepjes meegenomen van hotelbezoeken, alles was gesorteerd en gerangschikt in houten bakjes.

In de kledingkasten hingen de overhemden van mijn vader en de blouses en jurken van mijn moeder,

op kleur en gelijkmatige afstand van elkaar. Stropdassen en sjaaltjes op kleur. Broeken, truien en T-shirts lagen op volgorde van grootte, zodat er gekleurde piramides in de kasten pronkten. Ik kon het niet laten om in de wasbak te spugen en het niet weg te spoelen. Sokken en ondergoed lagen opgevouwen in manden met een etiket aan de voorkant van de mand zodat je kon lezen wat erin zat. Het was lachwekkend, alsof je niet zag dat er sokken in zaten.

Ik liep alle kamers in. Nergens een weggeschopte onderbroek onder het bed of vieze sokken in de hoek. De bedden waren strak opgemaakt. Overal hetzelfde, het kussen in een raar bolletje in het midden van het bed. Op zolder vond ik onze rommel, spelletjes, ski- en kerstspullen geordend in Curver-bakken en keurig opgestapeld in de hoeken. Mijn moeder kon een vorm van opruimwoede hebben, misschien een soort smetvrees of dwangstoornis. Ik duwde het raam wat verder open om meer lucht te krijgen. De zon scheen op de Mercedes van de bureu. Zo te zien kwam hij zojuist uit de wasserette. Mijn ouders hadden vorige maand besloten om onze nog bijna nieuwe Volvo weer te verkopen.

‘Bij nader inzien rijden we amper en kunnen net zo goed met de trein,’ was de reactie op mijn protest.

De ouders van Fosite hadden een half jaar geleden ook hun Sportback verkocht, maar hij had daar geen problemen mee. ‘Wat is er mis met je fiets?’ had hij gevraagd waardoor ik me ineens weer een jongen van twaalf voelde.

Ik keek naar twee stratenmakers die op hun knieën

de omhoogstekende stoeptegels weer in het gareel probeerden te krijgen. Ik had er nooit veel aandacht aan geschonken, maar nu was het fascinerend om naar te kijken. Geroutineerd, snel en systematisch haalden ze de stoeptegels omhoog, verschoven met hun handen het onderliggende zand en legden alles weer keurig recht. Zoals ze de tegels vasthielden leek het net alsof ze met legosteentjes speelden. Een machine had het niet beter kunnen doen.

‘Thalor, kom je even naar beneden?’ galmde mijn moeder naar boven. Ik haalde nog een keer diep adem en liep de trap af. Ze stond aan het aanrecht en hakte als een volleerde chef-kok wortels in kleine stukjes.

‘Mam, wat is het huis netjes. Krijgen we het koningshuis op bezoek en draag je daarom een keukenschort? Of is dit je hippe vintagelook?’ lachte ik. Ze reageerde niet en hakte ongestoord verder. Ik hield een perfect gesneden wortelblokje tussen mijn vingers en keek naar haar opgestoken haren. Er was geen haarlokje dat het in zijn hoofd haalde om te ontsnappen.

‘Wat ben je aan het maken?’

‘Suiker- en vetvrije carrotcake.’

Ik rimpelde mijn neus.

‘Je hoeft niet zo vies te kijken, je went er nog wel aan. Er is geen betere investering dan de investering in jezelf. Suiker is slecht. Het zorgt voor overbelasting van de alvleesklier, je loopt risico op overgewicht, alzheimer en diabetes type 2. Daar hebben we het vierenhalfde dag geleden nog over gehad.’

‘Vierenhalfde dag? Heb je het in je agenda gezet?’ Haar schouders trokken wat omhoog.

‘De buurvrouw komt vanmiddag koffiedrinken en dan hebben we er wat lekkers bij.’

Ze deed me denken aan de reclame voor bakproducten.

Ik slikte mijn woorden in en keek rond. Ook hier was het brandschoon en opgeruimd.

‘We willen een vrijwilligersavond organiseren voor de seniorenflat. Maar dat terzijde, ik wilde je ergens anders over spreken. Ga maar even zitten.’

Ze draaide zich om en keek me aan. Haar blik was glazig.

‘Ik weet dat je niet wil, dus laat me uitspreken en maak er geen drama van. Ik heb een afspraak voor je gemaakt in het ziekenhuis.’

Ik rolde met mijn ogen, ik wist waar dit naartoe ging.

‘Er is toevallig iemand uitgevallen en je kunt morgenvroeg terecht. Ik snap dat het je overvalt, maar we worden om acht uur verwacht. Omdat je zestien bent, kom je nog op de kinderafdeling.’ Aan haar gezicht te zien stond het besluit vast. Ik had het vorige maand nog af kunnen wenden, maar nu was het zover. Morgen zou ik aan mijn rug geopereerd worden, omdat ik een aangeboren afwijking aan mijn wervelkolom had. De operatie moest voor mijn achttiende levensjaar gebeuren wilde ik op mijn zestigste niet de hele dag naar mijn schoenen kijken.

Ik probeerde het toch. ‘Maar mam, ik heb nergens last van, dat weet je toch? Misschien vergissen ze zich. Ik wil een second opinion! Ze kunnen het toch weleens verkeerd gezien hebben?’ jammerde ik.

‘Thalor, ik begrijp dat het spannend is, maar we hebben hier al meermaals over gesproken. Het is goed onderzocht. Wees blij dat je nog geen klachten hebt.’ Zonder resultaat spartelde ik nog wat tegen. Ik keek naar haar gezicht, haar huid leek van porselein, bijna te mooi voor een vrouw van haar leeftijd.

‘Wat zie ik aan je? Ben je bij de schoonheidsspecialiste geweest? Beetje botox, of fillers, daar was je toch altijd tegen?’ Ik kwam dichterbij, maar ze draaide zich van me weg en ging door.

‘Wanneer je wakker wordt, ben ik bij je en zul je blij zijn dat het gebeurd is, echt waar. Stuntel tot je kan staan.’

Bizar dat ze zonder overleg de afspraak had gemaakt. ‘Stuntel tot je kan staan,’ lekker suffe opmerking. Alsof zo’n operatie niets voorstelde. Wat als de chirurg zijn dag niet had en mijn rug zou verknallen, wat als ik in een rolstoel belandde en nooit meer kon basketballen? Ik kon wel janken. Zelfs bij simpele ingrepen worden er fouten gemaakt, er is altijd een risico, maar dat leek mijn ouders niet te deren.

‘Thalor, doe niet zo paniekerig. Alles is geregeld en je school heb ik al gebeld. Iedereen is vol begrip en daarna kun je huiswerkbegeleiding op school krijgen om de achterstand in te halen, mocht je je daar druk om maken.’

Er was iets vreemds aan haar.

‘Mam, is er iets met je ogen? Heb je lenzen? Zeg nou eerlijk, ben je onder het mes geweest bij een plastisch chirurg?’ Ik danste om haar heen. ‘Had je te veel rim-

peltjes? Dat is het!’ Ze ging er weer niet op in en keek naar buiten.

‘Thalor, je zult een paar dagen in het ziekenhuis verblijven en misschien nog een weekje met een korset rondlopen. Daarna is alles weer normaal en blijf je keurig recht.’ Na deze monoloog ging ze door met de wortels. Alles wat ik nu nog zou zeggen, zou tegen haar rug kaatsen en langs haar staartbeen naar beneden glijden.

‘Help me maar met snijden.’ Voordat ik iets kon zeggen haalde ze een groot mes uit de keukenla en wilde dit op een snijplank leggen, maar omdat ik al achter haar stond botsten we tegen elkaar en viel het mes. Een moment stonden we stokstijf en keken naar het nog natrillende mes. Het stond recht omhoog in haar voet.

‘O, sorry, sorry,’ hoorde ik mezelf gillen. ‘Wat moet ik doen?’ Ik zakte op mijn knieën, maar ze duwde me hardhandig weg, waardoor ik mijn evenwicht verloor en achteroverviel. Met een zwaai gooide ze een theedoek over haar voet, zodat het leek alsof er een miniatuurwigwam op haar voet balanceerde.

‘Bel de huisarts Thalor, snel!’ Mijn telefoon zat nog in mijn rugzak en die lag in de hal. Ik vloog overeind. Hij zou er binnen tien minuten zijn.

Terug in de keuken bleek mijn moeder het mes al verwijderd te hebben, de theedoek had ze om haar voet gebonden. Vanaf een keukenstoel keek ze me ontspannen aan.

‘Heb je het mes er zelf uit getrokken?’ piepte ik. ‘Moeten we de wond niet dichtdrukken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Er is niets aan de hand. Het